

Sygn. akt VI U 496/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Parzybut-Dan

Protokolant: st. sekret. sądowy Edyta Szalkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 roku w Płocku

sprawy R. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania R. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 3 kwietnia 2017 roku, znak:(...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. D. prawo do renty szkoleniowej począwszy od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku na okres 6 (sześciu) miesięcy;
2. w pozostałej części odwołanie oddala;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Płocku na rzecz radcy prawnego A. M. wynagrodzenie za pomoc prawną z urzędu w wysokości 110, 70 zł (sto dziesięć złotych siedemdziesiąt groszy), w tym należny podatek VAT.

SSO Hanna Parzybut-Dan

UZASADNIENIE

R. D. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Płocku od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 3 kwietnia 2017 r., która organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu wskazał, że ma zastrzeżenia do lekarzy orzeczników, bowiem nie wzięli pod uwagę, że ma również niedowład drugiej nogi oraz problemy z poruszaniem się. Obecnie musi poddać się rehabilitacji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, gdyż wnioskodawca na mocy orzeczenia lekarza orzecznika oraz komisji lekarskiej ZUS nie został uznany za niezdolnego do pracy w związku wypadkiem przy pracy. Odwołujący miał ustalone prawo do renty wypadkowej z tytułu urazu doznanego w czasie zatrudnienia u A. R. w dniu 21.10.2013 r. tj. złamania kości podudzia prawego. Prawo do renty Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy na mocy decyzji z dnia 26 czerwca 2015 r. Kolejnymi decyzjami prawo do renty było przedłużane do 31 marca 2017 r. W dniu 3 lutego 2017 r. R. D. złożył wniosek o ponowne ustalenie renty z tytułu wypadku przy pracy. Lekarz orzecznik w dniu 8 marca 2017 r. ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy związku z wypadkiem, zaś komisja lekarska ZUS po złożeniu

sprzeciwu przez odwołującego, w dniu 21 marca 2017 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika. Zatem zaskarżoną decyzją organ rentowy stwierdził, że odwołujący nie spełnia przesłanek prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. D., urodz. (...), z zawodu stolarz, w okresie od 5.09.2013 r. do 31.05.2014 r. był zatrudniony w (...) A. R..

(dowód: świadectwo pracy k. 55akt ZUS)

W dniu 21 października 2013 r. uległ wypadkowi przy pracy, podczas którego nastąpiło złamanie wieloodłamowe nasad dalszych kości piszczelowej i strzałkowej z przemieszczeniem prawej nogi. Wnioskodawca był operowany w dniu 23 października 2013 r. Następnie w dniu 18 maja 2015r. wystąpił o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzją z dnia 26 czerwca 2015 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 maja 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. Renta była sukcesywnie przedłużana, ostatnio do 31 marca 2017 r.

(dowód: decyzja 26 czerwca 2015 r. z k. 9-10, decyzja z 8 grudnia 2016 r. – k. 78-79 akt ZUS)

Na skutek wniosku z 3 lutego 2017 r. odwołujący został poddany badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 8 marca 2017 r. ocenił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem, zaś komisja lekarska ZUS po złożeniu sprzeciwu przez odwołującego, w dniu 21 marca 2017 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika.

(dowód: orzeczenia w aktach ZUS- brak numeracji kart)

U odwołującego występuje naruszenie sprawności organizmu po urazie kończyny dolnej prawej pod postacią wieloodłamowego, sródstawowego złamania obu nasad kości goleni. Odwołujący był leczony operacyjnie, jednak po operacji doszło o powikłania w postaci opóźnienia zrostu kostnego, kąтового ustawienia odłamów a także wtórnej artrozy stawu skokowego. Po upływie renty w dniu 31 marca 2017 r. stan zdrowia wnioskodawcy uległ poprawie, gdyż uzyskano zrost kostny w nieprawidłowym ustawieniu odłamów, jednak następstwem przebytego urazu są postępujące zmiany zwyrodnieniowe w stawie skokowo-goleniowym, powodujące ograniczenia statyczne i dynamiczne. Rokowanie jest niepewne, kończyna nadal funkcjonalnie jest niewydolna. Odwołujący porusza się samodzielnie ale każde przeciążanie kończyny powoduje ból i obrzęk goleni oraz stawu skokowego. Utrzymują się istotne ograniczenia w ruchomości stawu skokowego, przewlekłe dolegliwości bólowe, zaburzenia krążenia obwodowego, przewlekłe obrzęki i zaburzenia troficzne skóry. U odwołującego występuje częściowa niezdolność do pracy zgodnie z kwalifikacjami cieśli szalunkowego, przeciwwskazana jest praca na wysokości przy konieczności poruszania się na drabinach, rusztowaniach. Jednocześnie istnieją wskazania do przekwalifikowania zawodowego, możliwe jest wykonywanie przez wnioskodawcę prac z wyłączeniem przeciążania kończyn dolnych, praca stojąca i wymagająca dłuższego chodzenia jest przeciwwskazana.

(dowód: opinie biegłego ortopedy dr n. med. R. K. – k. 32-42, k. 81-83)

Powyższy stan faktyczny Sad ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS, opinii biegłego ortopedy dr n. med. R. K. – k. 32-42, k. 81-83.

Spór w sprawie dotyczył oceny, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Stan zdrowia wnioskodawcy ocenił biegły z zakresu ortopedii dr n. med. R. K.. Jak wynika z opinii, u odwołującego stan zdrowia po wypadku poprawił się o tyle, że uzyskano zrost kostny w nieprawidłowym ustawieniu odłamów, jednak następstwem przebytego urazu są postępujące zmiany zwyrodnieniowe w stawie skokowo-goleniowym. Utrzymują się istotne ograniczenia w ruchomości stawu i całej nogi, występują przewlekłe dolegliwości bólowe. Rokowanie co do wyzdrowienia jest niepewne. Stan ten powoduje, że R. D. jest częściowo niezdolny do pracy jako cieśla szalunkowy.

Zawód ten wykonywał bez kierunkowego wykształcenia. Pracował bowiem jako robotnik ogólnobudowlany w firmie, w której uległ wypadkowi.

Zastrzeżenia do opinii złożył organ rentowy, wskazując, że wnioskodawca dokonał samoprzekwalifikowania, bowiem pracował w innym charakterze niż w zawodzie stolarza, który jest jego zawodem wyuczonym. Wykonywał zatrudnienie jako pracownik gospodarczy, pomoc hotelowa kuchenna, pracownik ogólnobudowlany. Organ rentowy podczas badania nie stwierdził takiego naruszenia sprawności, które dawałoby podstawę do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Natomiast, jeśli biegły stwierdził takie naruszenie sprawności organizmu, to celowe będzie ponowne badanie przez ZUS celem orzeczenia renty szkoleniowej.

Biegły ortopeda w opinii uzupełniającej zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego, że w sytuacji ubezpieczonego zasadne jest przekwalifikowanie zawodowe, bowiem rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Odwołujący nie powinien wykonywać prac związanych z przeciążaniem kończyn dolnych, praca stojąca i wymagająca dłuższego chodzenia jest przeciwwskazana. Nie wykluczył jednak szans na zmianę zawodu przy uwzględnieniu przeciwwskazań.

Sąd podzielił wnioski płynące z opinii biegłego ortopedy, na bazie których można ocenić, że choć wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami jako cieśla szalunkowym to jednak możliwe jest jego przekwalifikowanie zawodowe z uwagi na wiek i predyspozycje psycho-fizyczne. Wnioskodawca ma obecnie 40 lat, z wykształcenia jest stolarzem, ale wykonywał też pracę w innych zawodach. Zatem przy uwzględnieniu istniejącego naruszenia sprawności organizmu, przy niepewnych rokowaniach, możliwe jest przyuczenie (przekwalifikowanie) do wykonywania przez niego innych zawodów. Natomiast muszą one uwzględniać istniejące ograniczenia podkreślone przez biegłego tj. z wyłączeniem przeciążania kończyn dolnych, pracy stojącej i wymagającej dłuższego chodzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest częściowo zasadne.

W świetle art. 6 ust.1pkt 6 i 7 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2017.1773 j.t.) nazywanej dalej ustawą wypadkową, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują :renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej; renta szkoleniowa - dla ubezpieczonego, w stosunku do którego orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie spowodowaną wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Na podstawie art. 17 ust.1 przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Aby otrzymać rentę z tytułu niezdolności do pracy osoba ubiegająca się o to świadczenie musi być osobą niezdolną do pracy w związku z występowaniem u niej schorzenia spowodowanego wypadkiem przy pracy por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 10.12.2015 r., III AUa 534/15LEX nr 2017768). Innymi słowy, nie wystarczy stwierdzenie występowania samej niezdolności do pracy ale jej związek z wypadkiem przy pracy. Natomiast dla ubezpieczonego, w stosunku do którego orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie spowodowaną wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową przysługuje się rentę szkoleniową.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 2016-01-26 III AUa 394/15, LEX nr 2112420 na gruncie ustawy z 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, rozumienie pojęcia niezdolności do pracy powinno zostać odniesione do brzmienia art. 12 oraz art. 13 u.e.r.f.u.s. wraz z obowiązującą tę

przepisy wykładnią. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

W sprawach dotyczących orzekania o rencie Sąd winien posiłkować się opiniami biegłych lekarzy, bowiem sama ocena medyczna dotycząca kwalifikowania schorzeń nie należy do sądu. W gestii sądu pozostaje natomiast ocena, czy z uwagi na istniejące naruszenie sprawności organizmu ocenione przez lekarza, strona pozostaje niezdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami tj. wykształceniem lub zdobytym w drodze nabytych umiejętności zawodem.

U wnioskodawcy występuje naruszenie sprawności organizmu pod postacią związane z urazem kończyny dolnej prawej. Po leczeniu operacyjnym w październiku 2013 r. doszło do powikłania w postaci opóźnienia zrostu kostnego, kąтового ustawienia odłamów. Efektem tego są istotne ograniczenia ruchomości w stawie skokowym prawym, przewlekłe dolegliwości bólowe oraz zaburzenia krążenia obwodowego na operowanej kończynie, manifestujące się przewlekłymi obrzękami i zaburzeniami troficznymi skóry. Odwołujący wymaga leczenia usprawniającego. Z tego powodu jest częściowo niezdolny o pracy zgodnie z kwalifikacjami pracownika budowlanego – konkretnie cieśli szalunkowego, jednak rokuje odzyskanie zdolności po przekwalifikowaniu. Możliwie jest wykonywanie przez niego innych prac. Odwołujący nie powinien wykonywać prac związanych z przeciążaniem kończyn dolnych, praca stosująca i wymagająca chodzenia jest przeciwwskazana.

Opinie biegłego ortopedy dr n. med. R. K. wskazują, że w przypadku wnioskodawcy zasadne jest orzeczenie renty szkoleniowej na podstawie art. 6 ust.1 pkt 7 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w z art. 60 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383). W świetle art. 60 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej osobie spełniającej warunki określone w art. 57, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez okres 6 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4. Okres 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, ulega wydłużeniu na czas niezbędny do przekwalifikowania zawodowego, nie dłużej niż o 30 miesięcy.

Świadczenie z art. 60 u.e.r.f.u.s. przyznane na skutek postępowania sądowego po złożeniu odwołania od odmownej decyzji ZUS w sprawie renty, od dnia powstania niezdolności do pracy byłoby niecelowe. Stąd też przyznanie renty szkoleniowej za okres poprzedzający datę wyrokowania nie spełniłoby swojej funkcji, a więc pomocy ubezpieczonemu w uzyskaniu nowych kwalifikacji zawodowych, co oznacza, że świadczenie to winno przysługiwać od daty uprawomocnienia się wyroku, na przyszłość (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 2017-02-10, III AUa 478/16,LEX nr 2341025, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2002 r.,III AUa 752/01)

Wobec powyższego, Sąd ocenił, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do renty wypadkowej za okres od dnia złożenia wniosku do dnia uprawomocnienia się wyroku, bowiem prawo do renty szkoleniowej następuje na przyszłość, aby dać ubezpieczonemu szansę na uzyskanie nowych kwalifikacji zawodowych. Celu takiego nie spełniłoby orzeczenie renty z datą wsteczną od złożenia wniosku. Odwołującemu nie przysługuje prawo do renty wypadkowej, bowiem rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając wnioskodawcy prawo do renty szkoleniowej począwszy od dnia uprawomocnienia się wyroku, zaś w pozostałej części odwołanie oddalił.

Na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 15 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715) Sąd przyznał pełnomocnikowi z urzędu ze Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 110,70 zł wraz z należnym podatkiem VAT za pomoc prawną z urzędu.

SSO Hanna Parzybut-Dan